

stemmige Udfagn vil være passende, og jeg skal derfor ikke indvende noget derimod. Gedden fredes fra 15de Marts til 1ste Maj, medens den tidligere kun frededes i Marts Maaned. Fredningen i Marts Maaned kom vel ikke $\frac{1}{10}$ af Danmarks Gedder til gode, eftersom de først lege i Overgangen fra Marts til April. Naar der nu er sagt, at Fredningstiden skal vare fra 15de Marts til 1ste Maj, saa tror jeg, at der derved er sat en meget passende Tid, saaledes at enhver Gedde, der nærer Dunste om at komme til at lege i Fred, ogsaa kan saa sit Dunste opfyldt og blive færdig med sin Leg, inden Fredningstiden er ophørt. Men der er en Fisk, der gøres fredløs ved denne Lov, det er Abborren. Den var i den gamle Lov fredet i Marts ligesom Gedden; men det var ogsaa en temmelig illusorisk Fredning. Tiden for Legningen afhænger jo nemlig af forskellige Omstændigheder, dels af Solens Varme, dels af Tilstrømning af rindende Vand til den paagældende Sø, idet Fiskene have en Tilbøjelighed til, naar Vegetiden nærmer sig, at gaa op imod Strømmen, og derfor kan et Tøbrud i Begyndelsen af Marts godt medføre en Gedeleg tidlig paa Aaret, medens en lang Vinter vil kunne forhale Vegetiden, saaledes at den først indtræder, naar Solens Varme har medført Smeltning af Isen. Nu er det saadan, at Gedden og Abborren lege væsentlig paa samme Tid. For de Herrer, der under Forhandlingerne om Saltvandsfiskeriet vare saa glade ved nogle pelagiske Fag, som den Gang spillede en stor Rolle — saa vidt jeg hukter, var det særlig det ærede Medlem for Afsens (Bernsen) — maa det her være mig tilladt at oplyse — ja, det er ganske vist sørgeligt at sige det — at man desværre ikke blandt Ferskvandsfiskene træffer paa pelagiske Fag, saa vidt ere Ferskvandsfiskene endnu ikke komne; hvad de med Tiden kunne bringe det til, kan jeg naturligvis ikke sige. Ferskvandsfiskene lægge deres Fag enten paa Bunden eller klæbe dem fast paa Planter, Græs, Siv, afhuggede Rør og deslige. Saavel Abborren som Gedden lægge deres Rogn paa disse Steder. For Abborrens Bedkommende skildres den Maade, hvorpaa den leger; paa en meget morsom Maade af naturhistoriske Forfattere, som have iagttaget det. De fortælle nemlig, at Abborren hænger sin Leg op som Gardiner i lange Trævler fra Siv til Siv paa en ganske nydelig Maade. Nu vil jeg meget nødig være med til at forstyrre Abborren i denne for den saa gavnlige og — jeg kan godt tilføje — frugtbringende Virksomhed, og jeg vil derfor anmode det eventuelle Udvalg om, at det maa blive forlangt fra dets Side,

at Abborren nu som før maa blive fredet. Der vil blive indvendt mod Abborren, at det er en slem Fiskerøver, der ikke blot æder andre Fisk, men ogsaa Fiskerogn. Det er ganske sandt, men det er en Anke, som kan rettes mod de fleste Fisk, mod Gedden og Valen og mange andre Fisk, som dog fredes; ja, selv Karudjerne, Karperne og Skallerne æde gerne Rogn, naar de kunne komme til det. Men der er to Ting, der gøre, at Abborren bør fredes. Saaledes som Forholdene ere i mange af Danmarks Søer, er det Fiskeri, der finder Sted der, for en meget stor Del, maatte største Delen, Abborrefiskeri. Jeg kan her for at tage et Eksempel, som i alt Fald er nogle af de ærede Medlemmer bekendt, nævne Farum Sø, en lille, dejlig Sø, der uden Abborrer vist næppe vilde være værd at besjse. Vel kan jeg ikke ganske svare for det, men jeg tror, det forholder sig saaledes. I flere andre Søer er der ogsaa et godt Abborrefiskeri. Nu kan det maasse siges, ja, men Abborren er en værdiløs Fisk. Dertil vil jeg svare: Nej, det er ikke rigtigt, dens Rød er godt og velmagende og afgiver et godt Næringsmiddel, og den opnaar en Størrelse af haade 3 og 4 Pund. Der findes endogsaa 6—7 Punds Abborrer, men de ere ganske vist sjældne. Dette er den ene Grund, hvorfor jeg ønsker den fredet, idet den er en god Fisk at fiske efter og giver et godt Udbytte. Der er imidlertid ogsaa en anden indirekte Grund, hvorfor jeg vil have den fredet, og det er for Geddens Skyld. Gedden vil jo være beskyttet ved en Fredning fra 15de Marts til 1ste Maj, og det kan vist være meget passende; men hvis vi paa samme Tid gøre Abborren fredløs — og Abborren leger jo paa samme Tid og Sted som Gedden i vore danske Søer — saa vil enhver i denne Tid kunne gaa ud og fange Abborrer; Gedden maa han derimod ikke fange. Nu er den menneskelige Natur jo imidlertid saa fordærvet, at man næppe kan vente andet, end at den Mand, der er ude for at fange Abborrer, og som ser en lille Aborre, som han har Lov til at fange, men ved Siden af ser en stor fed Gedde, som han ved, han ikke maa fange, meget let vil ligge under for Fristelsen til ogsaa at lade den store fredede Gedde finde Vej ned i Bøsen, saa Fredningsbestemmelsen for Gedden derved bliver illusorisk. Selv om man altsaa ikke for Abborrens egen Skyld vil frede denne Fisk, vil jeg dog bede om Barmhertighed for Abborren for Geddens Skyld. Man siger ogsaa, at man for det kunstige Fiskeris Skyld skal søge at have Abborren ved at nægte den en Fredning.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at selv